אח... איזו מחלה נחמדה!

שבע שנים לא הייתי חולה ולא ידעתי מה אני מפסידה. נכון שפעם או פעמיים במשך שבע השנים הטובות או הרעות הללו היה לי חום והיתה לי אנגינה או נזלת או סתם כאב־בטן, אבל מתוך איזו החלטה (מטומטמת, כנראה) החלטתי שלא להתפנק ולהמשיך בעבודה.

הפעם, מתוך דחף ריגעי של בן־אדם שפוי, החלטתי שאם יש לי חום, ואני מרגישה כמו סמרטוט, אשאר בבית ואראה במה מדובר. מדוע שלא אשכב במיטה יומיים? שלא יעשו לי קפה ויגישו לי למיטה? שלא אמלא את הבטריות שלי במנה של רחמנות וסימפטיה והשתתפות בצער?

היום הראשון במיטה עבר עלי ברגשי־אשמה איומים וכשאני מדברת עם עצמי שיחות ארוכות.

● היית יכולה ללכת לעבודה?

איך יכולתי? יש לי 40 מעלות חום.

● יש לך רק 39.5!

אבל אני מרגישה איום.

● אז תקומי, תתרחצי, ותחליטי שאת בריאה, ותיכף תהיי בריאה.

אין לי כוח.

● תתביישי לך. אשה בגילך, וכבר אין לך כוח.

מרוב עלבון נרדמתי לארבע שעות. ככה סתם, באמצע היום. איזה כיף. אחר־כך התעוררתי ולא היה לי מה לעשות (כן, לא היה לי מה לעשות!) לקחתי ספר וקראתי וקראתי, ואני לא יודעת ממה נהניתי יותר — מהספר, או מזה שאני פתאום קוראת ספר באמצע היום, כשכל העולם עובד.

הבעל אמר לילדים שיהיו בשקט כי אמא חולה. הילדים נגשו למיטה שלי ונתנו לי נשיקה מבלי לבקש 10 שקלים. חברים טילפנו ושאלו „איך את מרגישה? אולי את צריכה משהו?"

התחלתי ליהנות מכל העניין והתפללתי לעוד כמה ימים של מחלה, אבל החום הבלתי־מתחשב התחיל לסגת ל־39 ואחר־כך ל־38.5 והייתי ממש בפאניקה. לא להבריא! עוד קצת, בבקשה! החברות שלי, שלא כל־כך האמינו לסיפור מחלתי, התייצבו כדי לראות מה קורה. לא כל יום מזדמן להן לראות אותי חולה.

מהביקורים שלהן נודע לי שמה שהולך היום בעיר זה עוגיות־חמאה. כל אחת שמכבדת את עצמה הביאה לפחות חצי ק"ג. יש עוגיות־חמאה מתוצרת דנמרק בקופסת־פח כחולה.

שני הילדים הספיקו לריב מי יקבל את הקופסה אחרי שייגמרו העוגיות, אבל המלחמה נפסקה כשהגיעה עוד חברה עם קופסה דומה.

על הקופסה הכחולה מתוצרת דנמרק כתוב שהעוגיות כשרות לאוכלי חמאת־עכו"ם, כלומר עובדי כוכבים ומזלות, כלומר אנחנו. בהמשך הגיעו עוד חמישה סוגים שונים של עוגיות וכל חברה המליצה דווקא על הסוג שהיא הביאה.

כך גם הגיעו כמה עשרות קרואסונים, קצת פירות יקרים במיוחד (כשאדם חולה לא חוסכים עליו), כמה עיתונים זרים עם תמונות יפות, ואפילו בקבוק־בושם נפלא אחד. וכל זה בעבור שפעת קצרה וחולפת.

שמעתי רדיו כל היום, וגיליתי שזה מכשיר מעניין במיוחד. אנשים, שצילצלו בענייני־עבודה שמעו שאני חולה, אמרו „אוי סליחה" וניתקו את הקו, ובכלל במשך שלושה ימים אף אחד לא ביקש ולא דרש ממני כלום. רק נתנו כל הזמן. איזה חיים משוגעים!

אבל בן־אדם בעל מערכת־חיסונית כמו שלי, במקום להמשיך וליהנות מהחיים — מבריא.

במשך כל ימי מחלתי לא הלכתי לרופא, וכמובן לא לקחתי שום תרופה. אבל ברגע שהבראתי והבנתי שנגמרו הימים הטובים, טילפנתי לחבר־רופא ובירורתי מכמה מעלות־חום הבן־אדם נחשב חולה, ומותר לו להיעדר מעבודה. החבר־הרופא אמר שכאשר יש חום של 38 מעלות מומלץ להישאר בבית.

כבר היום אני הולכת לקנות לעצמי מודד־חום. כל יום בבוקר אני אמדוד את החום, וברגע שיהיה לי 38 אני מתפרצת במחלה. עכשיו כשאני יודעת על התענוג הזה, אני לא אתן לו להימלט לי מבין ידי.

הנבחרים של ימי־המחלה:

ספרים—

הכלה הניצחית מאת יצחק אוורבוך־אורפז, סיפרי סימן קיראה.

עת הזמיר מאת חיים באר, הוצאת עם עובד.

עוגיות —

עוגיות חמאה, קוקוס וקקאו של דיסני קוקיס תוצרת הארץ. טעים מאוד. עוגיות של חברת מזוז עם אגוזים וצימוקים אגוזימבו וצימוקימבו. משגע. שניהם, אגב, מתוצרת הארץ ומנצחים את דנמרק ושאר אירופה.

רדיו —

יש עניין, תוכניתם של גבי גזית ושלום קיטל.

לראות או לא לראות.

קול המוסיקה.

הכי טוב: חברים דואגים.

סינדרום בת־היענה הנועצת

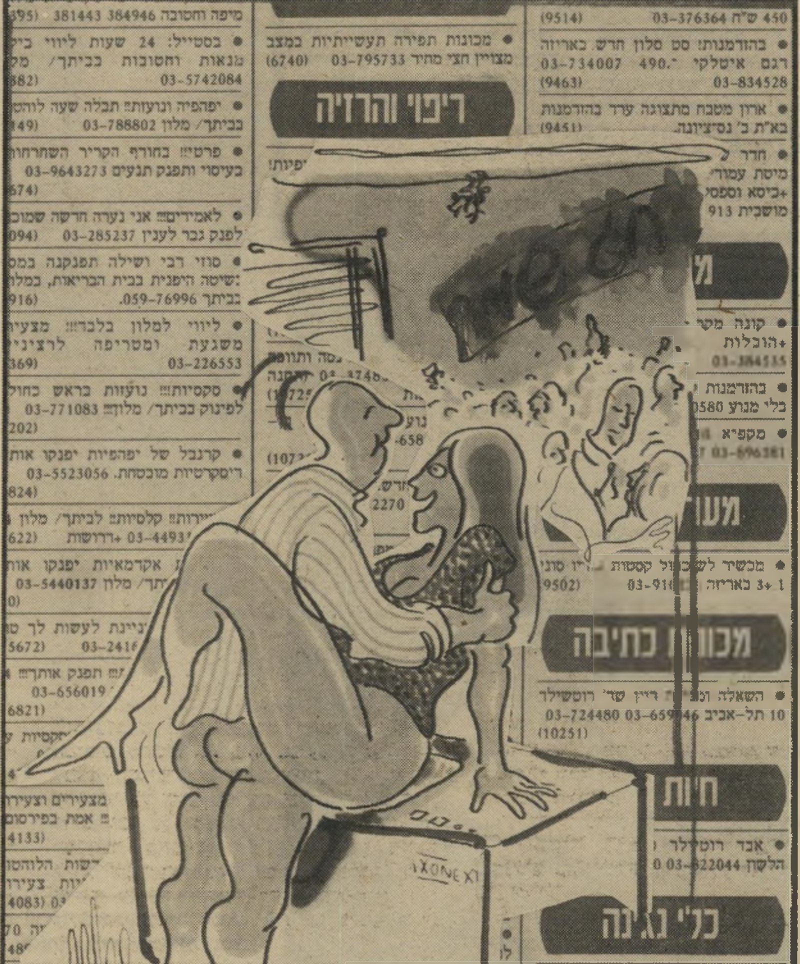

אחרי שבע שנות עבודה בעיתונות, קראתי השבוע עיתון כפי שקורא אותו בן־אדם מהישוב. כלומר — מההתחלה ועד הסוף.

עלילות שבתאי קלמנוביץ, משבר עזה ויהודה ושומרון, סיפורי פשע, נאומי יצחק רבין, מיכתבי קוראים, הנוסע הסמוי שקפץ לים, הרבה
ידעות־פירסום, קצת כלכלה (נודע לי מהו שער
דולר השחור) ואף את מדורי הקניה והמכירה.

למדתי כמה עולות דירות בנות חמישה חדרים
רמת־אביב ג' ודירות בנות שני חדרים בתוספת
פסת סגורה בצפון השקט. שמתי לב שיש
ניות סובארו רבות למכירה, אך רק לנצ'יה
ושלוש מכוניות מדגם מרצדס (מה זה
), ושמחפשים דחוף פועל לעבודות תריסים
יניום.

הגעתי אל הפרק 'ריפוי והרזיה'. נו, איזו
לה בשפעת לא תרצה לראות מה מצי־
עניני ריפוי, שלא לדבר על הרזיה.
ם איזה פטנט להוריד שני ק"ג.

בעניין ריפוי והרזיה כמובן, שב־
צוות חדש של יפהפיות, במלך־
פיות סקסיות. „קיבוצניקיות
אותך בביתך," ואילו
לך עד חצות," במועדון
ות שמקבלות הזמנות ל־
שעות ביממה.
טיפול עד שיכרון־חושים,
בעיסוי מגבר נועז. נודע
הן החדשות הלוהטות
מיניות, וכו'.
סד. ברור לי, כמו לכל
, שיש מיסחר בסקס. יש
ויש אנשים שרוצים
בינם לבין אושרם.

נו, אז מה בכל זאת מעצבן אותי? — הצביעות כמובן. יש אנשים שחושבים שהמיסחר בסקס הוא מגעיל, לא מוסרי, מלוכלך והם לא רוצים שום קשר לעניין. לעומת זאת, הם בוודאי לא מהססים לגרוף עמלה ממודעות אלה.

אז מפרסמים הכל, רק לא קוראים לילד בשמו.

ל„מישגל" קוראים „פינוק", ל„בעילת קטינה" קוראים „לוליטה צעירה לשעה מטריפה בביתך." ולאורגיה קוראים „ג'ולייטה הלוהטת וסוזי הסוערת חזרו מחו"ל." אז למה באמת לא לקרוא לכל הצעות הזנות, הסקס והפרברטיות „ריפוי והרזיה"?

אף אחד לא מושלם היום — מלבד הנשים

אולטימה II מאמינה באשה המושלמת. הם שלחו לי מיכתב ובו הסבירו מה היא לפי דעתם האשה המושלמת. בבקשה, הנה הציטוט:

„האשה המושלמת של אולטימה היא זו החובקת עולם בעיסוקיה, בשיטחי־ההתעניינות שלה, בתפיסת־עולמה ובטעמה האסתטי. היא אינטלקטואלית, מתפלספת ולפעמים רומאנטית, ממריאה בחלומותיה לשחקים.

„יחד עם זאת היא איתנה, עומדת עם שתי רגליה על הקרקע ומפגינה כושר מניפולטיבי במשא ומתן עיסקי. היא בקיאה בתחומים רבים, שאפתנית ושוקדת על טיפוח הקאריירה המיקצועית שלה. יחד עם זאת היא טורחת שעות רבות בתיכנון אירוח בעל השראה ותיחכום.*

„עבור אשה זו וצרכיה פיתחה אולטימה II את סידרת תכשירי־האיפור החדשה שלה. גווני האיפור הם בהשפעת גווני שעת בין־הערביים שעל הסיין בפאריס, ואלה העולים מעל גשר ג'ורג' וושינגטון שבניו־יורק.

„השתקפות קרני־השמש במים בערבו של יום, התמזגות אפרוריות העננים של ראשית הסתיו, על־השלכת בשלל צבעיהם החמים, בתוספת לפסי הירוק והכחול שבמים, משמשים בעירבוביה במראה־החורף של אולטימה."

אז אם את עונה לדרישות מדוע שלא תיגשי ותיקני לך את ציבעי־האיפור החדשים (אגב, באריזות־יפהפיות), ותראי כמו הגברת המושלמת שבתמונה.

** לא מזכיר לכם את שבתאי קלמנוביץ?*

קוראה יקרה

במיכתבי הקוראים (העולם הזה 13.1.88) גיליתי שהקוראה שוש רבינוב מראשון־לציון מתלוננת שאינני שומרת על עיקביות עיתונאית.

באחד הגליונות האחרונים כתבתי במדור זה שאני מצפצפת על ההכשרים של הרבנות. באותו הגליון ממש, במדור מה הם אומרים, ראיינתי את היועצת המישפטית של נעמת על אי־שיתוף נשים בגוף הבוחר את הרב הראשי לתל־אביב.

„אם את מצפצפת על ההכשר של הרבנות," כותבת שוש רבינוב, „יש להניח שאת מצפצפת על הרבנות בכלל. אז מה איכפת לך מי בוחר אותה?"

מאחר ואני נוהגת לענות על כל מיכתבי הקוראים, ובמיוחד על התלונות, הנה תשובתי:

א. נכון שאני מצפצפת על ההכשר של הרבנות.

ב. נכון שאני מצפצפת על הרבנות (אגב, לדת ולמסורת יש לי כבוד).

ג. נכון שלא איכפת לי מי בוחר ברב הראשי, ואילו היו נותנים לי לבחור הייתי בוחרת בטוביה צפיר או ברבקה'לה מיכאלי.

ד. מאוד איכפת לי שנשים לא יופלו לרעה בגלל היותן נשים.

ה. איכפת לי ששלמה („צ'יץ") להט (ראש־העיר שלי) הבטיח ולא קיים.

ו. איכפת לי שכל תושבי המדינה יידעו שבתל־אביב נעשתה נבלה.

ז. יכול להיות שאני לא עיקבית כרגע, אבל זה בהחלט יכול להשתנות.

ח. תודה על מיכתבך.

דניאלה שמי